

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 42, ÅRGÅNG 11

SOMMAREN 2022 (73 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt fyrtioandra nummer. Detta publiceras tisdagen den 21 juni, dagen för sommarsolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårunummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, höstnumret, skall utkomma fredagen den 23 september, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande sommarnummer fortsätter vi den följetong som påbörjades i förra årets höstnummer: *Vid mästartens fötter med kommentarer*.

Sist i detta sommarnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Samarbetet med vår ryske vän och broder Aleksandr fortsätter och ger nya frukter. Översättningen av Laurencys *Livskunskap Fem* fortskrider och beräknas kunna slutföras senare i sommar. På ryska heter boken *Знание жизни Пять*. Tidigare har åtta hela böcker översatts till ryska: *De vises sten*, *Kunskapen om verkligheten*, *Människans väg*, *Livskunskap Ett*, *Livskunskap Två*, *Livskunskap Tre*, *Livskunskap Fyra* och *Förklaringen*. Alla de åtta färdigöversatta böckerna finns publicerade både på Förlagsstiftelsens hemsida, www.laurency.com, och på denna hemsida, www.hylozoik.se, i dess ryska avdelning.

Vi fortsätter att publicera vår bortgångne broder Josés översättningar efterhand som dessa blir färdigredigerade. Spanska versionen av Laurencys *Livskunskap Två* har nu kompletterats med översättningarna av uppsatserna *Esoterisk filosofi* och *Esoterisk psykologi*, vilka på spanska heter *Filosofía esotérica* respektive *Psicología esotérica*. Dessa uppsatser finns publicerade på Förlagsstiftelsens hemsida, www.laurency.com, i dess spanska avdelning, liksom även på denna hemsida, i dess spanska avdelning. Därmed är spanska versionen av *Livskunskap Två* fullbordad: *Conocimiento de la vida Dos*.

Nyheter från föreningen *Kunskap för människans harmoniska utveckling*

Föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling har idag den 21 juni 2022 publicerat sitt sjätte nyhetsbrev, vilket finns att läsa på följande länk:

<https://www.veidos.org/nyhetsbrev/>

I nyhetsbrevet kan man läsa bland annat om en nära förestående planerad bokutgivning och det kompletterade utbudet i bokhandeln.

FJÄRDE DELEN

GOTT UPPFÖRANDE

FÖRSTA KAPITLET

TANKEKONTROLL

De sex inslag i uppförandet som särskilt fordras anges av mästaren sålunda:

- 1. Självkontroll vad avser tanken.**
- 2. Självkontroll i handling.**
- 3. Tolerans.**
- 4. Glädje.**
- 5. Tillspetsad målmedvetenhet.**
- 6. Tillit.**

(Jag vet att några av dessa sex har fått olika beteckningar, liksom fallet är med de tidigare beskrivna förutsättningarna. Men i alla dessa fall använder jag de namn som mästaren själv brukade, när han förklarade dem för mig.)

A.B. – Såsom Alcyone säger, skiljer sig mästarens översättning av dessa förutsättnings beteckningar något från dem vi vant oss vid. De tre första är ej olika dem jag många år brukat, men de tre sista är något olika, ehuru den väsentliga innebörden naturligtvis är oförändrad. Den tredje av dessa sidor av det goda uppförandet har jag alltid återgivit med ”tolerans”, liksom mästaren här gör, men den översättningen är det många som inte godtar. Sanskritordet är *uparati*, vilket ordagrant betyder ”upphörande”. Vi fattar upphörandet såsom avseende egenskaper sådana som kritiklusta och missnöje, vilkas motsats således är toleransens dygd. Den fjärde, *titikshā*, har jag alltid kallat uthållighet. Naturligtvis är glädjens begrepp detsamma, ty den som är uthållig är nödvändigtvis gladlynt. Här ger mästaren, som är – om jag så får säga – påfallande solig, den översättning, som framhåller denna aspekt av egenskapen, och det är något som alla bör meditera på. Sedan kommer den tillspetsade målmedvetenheten, på sanskrit *samādhāna*, som jag översatt med jämvikt – och återigen är tanken densamma, ty den målmedvetna människan är balanserad och omvänt är den balanserade målmedveten. Sist kommer *shraddhā*, som jag alltid kallat tro. Här är det tillit, men återigen är innebörden oförändrad, eftersom jag alltid definierat tro såsom ytterlig tro på den inre guden och på mästaren. Väl att märka är såväl likheterna som skillnaderna, eftersom de hjälper oss att bättre fatta meningen.

1. Självkontroll vad avser tanken. – Begärsfrihetens egenskap visar att emotional-kroppen måste kontrolleras. Denna tankens självkontroll visar detsamma vad avser mentalkroppen. Den innebär kontroll över lynnet, så att du icke känner vrede eller otålighet. Kontroll över själva det mentala, så att tanken alltid är lugn och ostörd, och (genom det mentala) över nerverna, så att dessa är så litet retliga som möjligt.

C.W.L. – Kontroll över lynnet är just något sådant, som är svårt för oss, då vi ju gör det nya experiment som handlar om att höja oss i evolutionen (vilket i mycket betyder att förfina höljena och göra dem allt känsligare), medan vi alltjämt lever mitt i världen. Vår seger blir så mycket större på grund av dessa svårigheter, vars övervinnande visar att vi har kommit längre i att utveckla viljestyrkan än munken eller eremiten har.

Ibland lyckas människor med att avlägsna känslan av vrede men finner det likväl svårt att helt kontrollera de yttre höljena. Det kan då dröja kvar en rörelse av otålighet, när den känsla, som brukade ligga bakom denna, faktiskt är helt och hållet borta. Detta är inte lika dåligt som att ha känslan och inte visa den, men vi måste göra oss kvitt även detta tillstånd, eftersom det vilseleder andra. Om man med klärvoajans betraktar den vanliga människans emotionalkropp, ser man att denna i sin helhet är en virvlande massa och att den, i stället för bestämda, klart

markerade band och färger i regelbunden cirkulation, på ytan företer femtio eller sextio små upprörda virvlar, som var och en på grund av den snabba rörelsen utgör en hård knut, liknande en vårta. Om man undersöker dessa virvlar, finner man att de alla uppstått genom små vredesutbrott, små bekymmer eller känslor av förolämpning, avund, svartsjuka och kanske rent av hat, som människan hyst de senaste fyrtioåtta timmarna. Större och mer varaktiga vårtor uppstår, när människan gång på gång förnyar samma slags tanke om samma människa.

När en människa befinner sig i detta tillstånd, är det alldeles omöjligt för henne att tänka lika klart och bestämt som hon annars kan. Om hon då önskar tänka eller skriva i något ämne, måste hennes åsikter färgas och förvrängas av dessa virvlar, även om hon glömt de känslor som framkallade dem. Människor glömmar sina känslor av förargelse och inser icke att dessas verkan kvarstår. De flesta av dem behåller sin samling virvlar i ungefär samma omfattning.

Fördomar visar sig på detta sätt mycket tydligt för emotional och mental klärvoajans. Mentalkroppens materia borde befinna sig i hastig cirkulation, ej överallt i den men i vissa zoner eller områden. Allmänt kan sägas att den tenderar att ordna sig enligt täthet, så att den grövre materien, som visserligen i någon mån cirkulerar runt i hela kroppen, tenderar att dragas till ovoidens lägre del, så att människor, hos vilka själviska tankar och känslor överväger, liknar ägg som står på trubbandan, medan de som är märkbart osjälviska eller esoteriskt utvecklade, liknar ägg som står på den spetsiga ändan. Det finns fyra zoner eller skivliknande delar av mentalkroppen, liksom det i hjärnan finns avdelningar för olika slags tankar.

Föreställ er en människa, som är mycket trångsynt i sina religiösa åsikter. Den mentalmateria, som hör till just denna avdelning, flödar då inte fritt utan stockas och samlar sig till en hög, som börjar förete sjukliga drag och förfalla. Eftersom hennes tänkande om religiösa ting måste gå genom denna avdelning av mentalkroppen, kan det aldrig vara sant, ty dess vibrationer bestäms då av det som egentligen är en mental sjukdom, som knutit sig till det. Hennes uppfattning måste förbli inskränkt, tills hon börjar arbeta med att bota sig genom avsiktlig kontroll och rening av tänkandet. Först då kan hon lära sig att tänka sant – det vill säga se på tingen såsom gudomen gör, som känner hela sitt system exakt sådant det är.

Fördomar är inte nödvändigtvis inskränkta åsikter mot personer eller saker. Ganska ofta är de för dessa. Men även i det fallet är de ett slags osanning och uppvisar samma slags fel i auran. Ett av de vanligaste fallen är det med modern, som inte kan tro att det någonsin funnits ett barn, som kunnat mäta sig med hennes eget. Ett annat exempel är konstnären, som är oförmögen att se något gott i någon annan konstrikning än hans egen.

Från den psykiska kraftens synpunkt betraktat är allt detta liksom öppna sår, genom vilka människans viljekraft ständigt läcker. Om detta är förhållandet hos den genomsnittliga människan, är det naturligtvis mycket värre för den som av naturen lätt oroar sig – en människa som liksom är full av sår och som ingen kraft har kvar, eftersom all är förbrukad. Om vi vill behålla våra energier för att göra ett gott arbete med dem, vilket vi måste, om vi vill bli esoteriker, är vår första uppgift att täppa till alla dessa läckor. Antag att vi vill släcka en eld. Då måste vi spruta en stråle vatten. Strålen måste vi ha pumpat upp till ett högt tryck, och i pumpanordningen och slangarna får absolut inte finnas några läckor. Vad det betyder för oss är lugn och tankekontroll.

Den genomsnittliga människan synes ha blott ringa viljekraft eller ingen alls. När hon drabbas av någon svårighet, bara lägger hon sig under denna och stönar och klagar i stället för att rikta sin vilja på att bestämt göra något åt den. Det finns två orsaker till denna svaghet. Det mått av kraft, som kommer ner i varje människa, är olika allt efter hur mycket hon förverkligat det sanna jaget – hur mycket det enda jaget, gudomen utvecklats inom henne. Till vår väsentliga natur har vi alla samma styrka, men människorna skiljer sig åt i den omfattning de utvecklat den gudomliga styrkan inom sig. Den vanliga människan har inte utvecklat mycket av denna, och även med den hon har slösar hon.

Många av oss skulle vilja fullare bli varse mästartens närvaro och kunna i fysiska hjärnan

uppfatta andra goda inflytanden från högre världar. Dyliga inflytanden måste komma ner genom de olika höljen – måste speglas från det ena till det andra. Betrakta hur en grupp träd speglas på vattenytan av en sjö eller flod. Om vattnet är alldeles stilla, får vi en fullkomlig bild, vari vartenda löv finns återgivet, men den minsta krusning förvränger bilden. Om det råder en storm, förstör denna bilden fullständigt. Förhållandet är exakt detsamma med emotional- och mentalkropparna. Dessa måste hållas lugna och stilla, om några sanna eller värdefulla inflytanden skall komma genom dem från ovan. Människor frågar ständigt, ”Varför minns vi inte allt vi gör medan vi sover?” Detta är en av grunderna – eftersom våra höljen inte är stilla nog. Tid efter annan blir de lugna nog för att släppa något igenom, men också då blir intrycket något förvrängt, eftersom mediet inte är fullkomligt klart. Det blir då liksom att betrakta något genom billigt buteljglas i stället för gott fönsterglas. Tingens proportioner förvanskas helt och hållet.

När vi blivit lugna, kan vi arbeta mitt bland störningar och besvär, men det innebär givetvis alltid en ansträngning att hålla kropparna lugna under dessa betingelser. Ansträngningen är så stor att somliga i förstone inte kan göra det alls utan måste steg för steg förvärva styrkan.

Esoterikern lär sig genom självkontroll att arbeta i två världar samtidigt, det vill säga att vara delvis utanför organismen, samtidigt som han arbetar i fysiska världen, så att han, medan han skriver eller talar, kan göra annat med sin emotionalkropp. Jag har till exempel hört sägas av åhörare till mina föreläsningar att de sett emotionala väsen stå på podiet, komma fram till mig och tala med mig. Så långt har de sett rätt. Det sker ofta att dyliga väsen nalkas på detta sätt, önskar få frågor besvarade eller få något utträttat, medan föreläsningen alltjämt pågår. Detta är endast ett litet och obetydligt exempel, men ofta finns det mycket viktigare arbeten att utföra, i vilka esoterikern använder sin medvetenhet på detta komplicerade sätt.

Denna dubbla koncentration utföres i viss mån ganska ofta även i det vanliga livet. Många damer kan sticka och samtidigt tala, eftersom stickandet för dem är en mekanisk handling. En gång hade jag mycket att göra med en av de större bankerna i London. Jag såg där män, som var vana vid att snabbt och felfritt addera siffror i långa kolumner och samtidigt sjunga en sång till kamraternas förnöjelse. Jag måste medge att det vore mig omöjligt att göra detta, men jag har sett andra göra det om och om igen.

A.B. – I avdelningen om begärsfrihet avhandlade mästaren kontrollen över emotionalkroppen och dess många slags begär, och i avdelningen om urskillning talade han mycket om sanning, som innefattar mentalkroppens renande. Nu behandlar han ytterligare ämnet tankekontroll och även kontroll över känslorna – en känsla är en förening av tanke och begär. Känslor är begär, som är genomträngda av tankeelementet. Med andra ord är känslan begär, blandad med tanke. När mästaren här talar om kontroll över lynnet, talar han om känslan, eftersom otålighet och liknande känslor härrör dels från begärskroppen, dels från mentalkroppen. Den som vill bli esoteriker, får förvisso inte låta sig ryckas med av lynneskast, ty förrän han vunnit kontroll över dessa, så att hans känslor inte kan uppröras, kommer han inte att kunna se bestämt eller klart. Känslovibrationerna väcker då motsvarande upphetsning i den rent mentala materien och stör och förvränger människans alla tankar, så att hon inte kan se tingen korrekt.

Mästaren säger sedan att själva tanken måste vara lugn och ostörd. Detta är nödvändigt, eftersom det endast i dyliga förhållanden kan tränga ner inflytanden i det lägre mentala från det högre mentala. Det är visst i *Den dolda världen* mr Sinnett citerar ur ett brev av samme mästare, i vilket han får rådet att för att kunna skriva något användbart hålla tanken lugn, varpå tankarna från det högre mentala speglar sig i den liksom bergen i en lugn sjö.

Det är en god plan, om man vill skriva ett brev i ett allvarligt ämne – om teosofi till exempel – eller författa en artikel, att sitta stilla några minuter. Detta är icke slöseri med tid, ty när man sedan börjar skriva, finner man att tanken flödar stilla och utan ansträngning och att man inte behöver hejda sig mitt i och fundera på hur man skall fortsätta. Så är det, eftersom det högre mentala återges i det lägre mentals spegel. Detta förfarande är särskilt viktigt för dem som ännu inte förmår stänga av störande yttre intryck.

Yttre störningar kan man göra bruk av för att öva koncentration. Såsom barn fick jag lära mina läxor i ett rum, där andra barn undervisades i andra ting, så att jag efterhand förvärvade förmågan att arbeta med mina egna uppgifter, medan allsköns andra verksamheter pågick omkring mig. Jag äger därför numera förmågan att arbeta ostörd av sådant som kan pågå i min närhet, ehuru jag måste medge att jag finner det svårt att under dessa omständigheter utföra beräkningar. För detta har jag alltid känt tacksamhet mot min lärarinna, miss Marryat. Förmågan vinnes med övning och är sedan användbar på flera olika sätt. Jag har till exempel funnit att jag kan bruka den också när jag är delvis utanför organismen, såsom när jag skrev en av texterna om Alcyones liv.

I det indiska hushållet utvecklas denna förmåga naturligt, eftersom det i detta är vanligt att människor utför olika slags sysslor i samma rum, barn springer omkring och ett otal andra slags händelser inträffar. I byskolan och även i hemmet får flera barn samtidigt undervisning i olika ting, varvid alla läser högt, var och en i sitt ämne, medan läraren följer allt detta och rättar felen allt eftersom eleverna gör dem. Det är nog ingen idealisk metod för undervisning i något ämne, men barnen lär sig koncentration, och det blir dem till mycket stort gagn allt framgent.

Om man kan förvärva denna koncentrationsförmåga, är det så mycket bättre. Om man sedan måste leva mitt i oväsen, så beklagar man sig inte däröver utan drar nytta därav. Det är så en esoterikstuderande arbetar. Jag nämner detta särskilt, eftersom det är med dylika medel esoteriker utbildas. Att lära sig arbeta under svåra förhållanden betyder att gå framåt. Detta är en av grunderna till att somliga av oss skridit framåt, medan andra ej gjort det lika mycket. Jag själv har alltid försökt att taga allt som det kommer i stället för att klaga. Med den inställningen griper man varje tillfälle.

Detta sistnämnda är svårt, eftersom du, när du söker förbereda dig för vägen, ej kan undgå att göra din kropp känsligare, så att dess nerver lätt störes av ett ljud eller en stöt och skarpt känner av varje tryck. Men du måste göra ditt bästa.

A.B. – Mästaren säger att det är svårt att ha nerverna under kontroll. Så är det, eftersom organismen är den kropp, över vilken tanken har minst makt. Ni kan förhållandevis lätt påverka emotional- och mentalkropparna, emedan de består av finare materia, som lättare påverkas av tanken. Men den tyngre fysiska materien är betydligt mindre påverkbar och därför svårare att kontrollera. Likväl måste den med tiden bemästras.

Aspiranten måste vara känslig och likväl ha organismen och nerverna fullständigt under kontroll. Ju större känsligheten blir, desto svårare blir uppgiften. Många slags ljud går den vanliga människan omärkligt förbi men är tortyr för den känsliga. Vissa sjukdomar medför en omåttlig överkänslighet hos nerverna. Hos den som lider av något dylikt, kan ett hundskall framkalla ett krampanfall. Detta exempel räcker för att visa hur ytterligt känsliga nerverna kan bli.

En esoterikstuderande har inte sjuka nerver – om han hade det, skulle han inte vara under utbildning – men han är liksom en spänd sträng, som dallrar för minsta beröring. Hans nerver blir så lunda så känsliga att han måste bruka stor viljestyrka för att förebygga retlighet. Påfrestningen på organismen kan under dessa förhållanden bli så stor att det i vissa fall, liksom i madame Blavatskys, ibland är klokast att släppa taget, att låta organismen göra som den vill, hellre än att låta den bryta samman helt och hållet. Det var nödvändigt för henne att behålla organismen för det arbete hon hade att utföra, varför hon icke kunde låta den belastas ända intill bristningsgränsen. Detta var emellertid ett undantagsfall. Den aspirant, som vill följa mästarens undervisning, måste göra som han säger här och göra sitt yttersta för att söka vinna kontroll över nerverna. Han må misslyckas gång på gång – det saknar betydelse. Mästarens sista ord i saken lyder: ”du måste göra ditt bästa”. Detta är allt han begär, så låt inte misslyckanden slå ner modet hos er utan fortsatt med att göra ert bästa.

Ibland vållas ett liknande tillstånd av störning inifrån på grund av en sådan överdriven samvetsgrannhet, åt vilken de allvarligaste aspiranterna är benägna att hemfalla. Det finns hos

aspiranter två tendenser till ytterlighet: tendensen till vårdslöshet och tendensen till självplågeri. I det senare fallet kan samvetsgrannheten drivas ända därhän att dess tillstånd liknar det hos en överspänd nerv. Sålunda sker det ofta med de bästa studerande att de gör mycket väsen för små misslyckanden. Sätt er inte ner att grubbla över dylikt, så att det i er inbillning växer till allvarliga brott. Vandra er väg mellan dessa båda ytterligheter! Ni kan inte vara alltför noggranna före ett visst handlande, men ni kan alltför lätt göra er olyckliga efteråt. Grubbla inte över fel och brister! Betrakta dem endast för att se grunden till att ni misslyckades, och gör sedan ett nytt försök! Därmed svälter ni ut de tendenser som ledde er till att begå dessa misstag. Att tänka på dem om och om igen bara ger dem ny styrka.

C.W.L. – Fysiska kroppen är den kropp, över vilken viljan har minst makt. Människor säger: ”Visst kan man lära sig att göra något med fysiska kroppen, man kan rent av kontrollera sina känslor, men det är mycket svårare att kontrollera sina tankar.” Jag vet att det är en mycket utbredd föreställning att detta är det allra svåraste. Så är det på sätt och vis. Eftersom mentalmaterien är finare och mer aktiv, är det mycket mer att kontrollera vad avser rörelse och initiativ. Å andra sidan är mentalkroppen mycket närmare det högre, inre jaget och därför mera under dettas kontroll. Det högre jaget äger större krafter, med vilka det kan styra och handskas med mentalmaterien, än det har här nere i fysiska världen. Även påverkas fysiska materien mindre av det mentala. Människor tror att det är lättare, då de är vana vid att kontrollera fysiska kroppen, men inte mentalkroppen.

Det sägs ofta att man kan bemästra smärta i fysiska världen men inte vara oberörd av mentalt lidande. Det verkliga förhållandet är det rakt motsatta. Det mentala eller emotionala lidandet upphör, om man med tanken avlägsnar det från en själv. Att bortse från den faktiska, svåra fysiska smärtan är däremot synnerligen svårt, även om man kan till stor del minska den genom att beröva den dess mentala element. Anhängaren av kristen vetenskap gör detta genom att förklara att det inte finns någon smärta. Han lämnar endast den fysiska delen kvar, och denna är den mindre delen.

Vi bör lära oss att kontrollera tanken, så att den mentala delen av det fysiska lidandet utplånas, ty såsom lärjungar till mästarna måste vi göra oss ytterst känsliga. Då blir det smärtsamt för oss att sitta nära någon, som dricker alkohol, röker tobak och äter kött. Det är sannskyldig tortyr att vandra runt i en stad, längs en affärgata, med dess förskräckliga dån av allsköns oväsen. Den genomtränger hela fysiska kroppen och får den att darra. Om man riktar tanken därpå, blir det så mycket värre, men om man inte ägnar det någon uppmärksamhet, känner man mindre av det. Den aspirant, som söker nå de högre världarna, måste lära sig eliminera den mentala delen av detta och icke införliva det med någon tanke, som förstärker det.

De som övar meditation, finner att de är känsligare än de som inte mediterar och att därför påfrestningen på fysiska kroppen ibland är mycket stor. Man hör ofta sägas att madame Blavatsky ibland hade vredesutbrott. Det fanns en mycket förståelig orsak till detta, eftersom hon hade en mycket hårt prövad organism. Hon hade knappast en enda timme utan något akut fysiskt lidande. Organismen var gammal, sliten och nedbruten, men den var den enda som fanns att tillgå för det särskilda arbete hon hade åtagit sig att utföra, och hon var tvungen att behålla den, kunde inte lägga av den, såsom många av oss kunnat göra. Hon fick en gång erbjudandet att göra detta, men hon sade: ”Nej, jag håller ut, tills jag avslutat *Den Hemliga Läran*” – det arbete som då upptog henne. Detta innebar att fysiska kroppen befann sig i ett tillstånd av oerhörd belastning och att hon ibland för att finna lättnad släppte taget om den och lät den göra vad den ville. Det var naturligtvis många människor, som inte förstod, men vi som stod henne närmare, kom till insikten att dessa händelser saknade betydelse. Vi fick många egendomliga exempel på detta. Så kunde detta ske att hon mitt i en vild tirad, då hon ögonskenligen var mycket uppretad på grund av någon småsak. Medan de nyare teosoferna, som inte kände henne, drog sig undan i förskräckelse, fann vi att, om någon mitt i denna upprördhet plötsligt ställde henne en filosofisk fråga, allt gick över, klipptes av liksom en tråd med en sax, vreden försvann

och hon besvarade frågan. En människa i ett vanligt vredesutbrott hade inte kunnat göra detta. Många missförstod henne och vände sig bort från henne, men jag vet mycket väl att hon ibland var tvungen att släppa kontrollen eller annars låta fysiska kroppen bryta samman.

Det lugna mentala betyder även mod, så att du utan fruktan kan möta vägens prövningar och svårigheter.

A.B. – Modet är en egenskap, vid vilken de hinduiska skrifterna lägger den allra största vikt. Detta har sin grund i insikten om jagets enhet. Frågan lyder: ”Vilken fruktan, vilken förvillelse finnes för den som insett jaget?”. Även brukas uttrycket ”brahman utan fruktan”. I boken *I förgården* rekommenderar jag aspiranter att meditera på idealgestalten och därvid använda den förteckning av egenskaper som Shrī Krishna lämnar i sextonde kapitlet av *Bhagavad-Gītā*. Den första egenskap han där nämner är *abhaya*, modet.

Modet växer ur insikten att ni är det gudomliga, inre jaget och icke era yttre höljen, vilka är den enda del av er som kan skadas. Alla skillnader i förmåga människor emellan uppstår ur de olika grader av styrka det inre jaget har utvecklat. Till vårt väsen är vi alla lika starka, men det finns utvecklingsstadier. När ni inser att ni själva är gudomliga, vet ni att er svaghet eller kraft beror på det mått av styrka det inre jaget har utvecklat. Er tillflykt, när ni känner rädsla, är då att framkalla kraften ur det inre.

Denna insikt om att ni är det inre jaget är en av de insikter som borde komma er till del genom er meditation. De som utövar sin meditation på morgonen, bör låta den innefatta en ansträngning att bli medvetna om jaget. Något av den styrka, de vinner genom denna ansträngning, bör då finnas kvar hos dem dagen igenom. Detta ger dem det mod de behöver för att skrida framåt på vägen. På vägen finns många svårigheter, som för att övervinnas kräver själsstyrka och uthållighet, och dessa egenskaper ingår i modet. Hos de ting som möter på vägen finns inslag av nytt och oväntat, och för att rätt förhålla sig till dessa måste man äga modet. Jag vet icke något annat sätt att förvärva denna egenskap än genom insikten om jaget.

C.W.L. – I alla system för esoterisk skolning läggs stor vikt vid modets nödvändighet. Om en människa anträder vägen, måste hon räkna med att bli missförstådd, beljugen och förtalad. Detta har alltid varit deras lott som sökt höja sig över sina medmänniskor. Den inre styrkan är nödvändig för den som skall möta detta, kunna hålla sin ställning och göra vad hon anser rätt, vad omgivningen sedan än må anse, säga eller göra. En dylik styrka behöver den som skall förverkliga den undervisning denna bok ger – och mycken tapperhet och målmedvetenhet därtill.

Även verkligt fysiskt mod behövs. Det finns på vägen många faror och svårigheter, inga sådana som är blott symboliskt menade eller sådana som möter enbart i högre världar. Prövningar för modet och uthålligheten möter oss under vår vandring framåt, och vi måste vara beredda på dessa. En klenmodig människa kan icke gå framåt på denna väg, där det krävs icke endast godhet utan även karaktärsstyrka som ej kan rubbas av det ovanda och skrämmande.

Jag vet att det i England fanns ett ockult sällskap, som i många veckors tid sökte med olika slags åkallelser att uppväcka vissa spöken och till sist lyckades uppväcka något. Ingen av sällskapetets medlemmar stannade dock kvar länge nog för att reda ut vad detta var. Likaledes söker människor åstadkomma resultat i högre världar men grips av rädsla, så snart de erhåller sådana. Den första gång en människa lämnar sin fysiska kropp i vaket tillstånd, kan hon känna sig litet skrämmd och kanske flyktigt undra om hon kan komma tillbaka igen eller inte. Hon måste inse att det inte har så stor betydelse, vare sig det ena eller det andra gäller. Hon är van vid vissa begränsningar, och när dessa plötsligt faller bort, är det nog alldeles naturligt att hon känner sig inte ha någon grund kvar att stå på. Vi kommer att finna, när vi går vidare, att modet – den vanliga, rättframma oförskräcktheten – är något vi i mycket hög grad behöver. Alla möjliga slags krafter måste vi möta. Det är ingen barnlek.

När vi inser och minns att vi är ett med gudomen, fruktar vi intet. Men ibland, när en fara plötsligt hotar, glömmar människor detta och ryggar tillbaka. Det inre jaget är fullkomligt oberört, fullkomligt oskatt av något dylikt övergående, så om vi kan inse att vi är detta inre jag

och icke de yttre höljena, skall vi också vara utan fruktan. Om man någonsin känner något slags fruktan, så skall man frammana ännu mer kraft inifrån, icke vädja om hjälp från någon där ute. Den vanliga kristna läran i detta ämne har varit mycket misslyckad. Den intalar människorna att alltid söka sin tillflykt till bönen, som ordagrant betyder tiggeri och inte borde förekomma i samband med högsta slags strävan, som den så ofta gör. Om vi anser gud vara allgod, bör vi följa herren Buddhas enkla råd: ”Klaga icke, gråt icke, bed icke, utan öppna era ögon och se. Ljuset strålar överallt omkring er, om ni blott avlägsnar bindorna för era ögon och skådar. Och det är så underbart, så skönt, långt utöver något en människa kunde tänka eller bedja om, och det strålar för evigt.”

Jag vet att många har för vana att ropa på mästaren efter hjälp, när de råkat i svårigheter. Vi kan vara vissa om att mästarens tanke alltid finns nära, och alldeles säkert kan vi nå honom. Men varför skall vi besvära honom om något som vi borde kunna själva göra? Sant är att vi kan kalla på honom, om vi önskar. Men om vi kan kalla på den inre guden och göra detta mer och oftare, skall vi säkerligen komma mästaren närmare än vi kunde göra genom att svagt ropa på honom efter hjälp. Människans rätt att göra detta sätts här inte i fråga. Men med vetskap om att mästaren alltid är upptagen med arbete för världen, bör vi förvisso icke önska att kalla på honom, så länge det finns någon möjlig utväg, något möjligt medel, varmed vi kunde själva hjälpa oss ur nöden. Att icke göra detta är att brista i tillit. Det är en brist på tillit icke endast till oss själva utan även till den gudomliga makten.

Även övandet av meditation bör bereda oss för att klara av nödlägen, så att vi inte uppröres av dem. De som har fattat de inre lagarna, bör förbli lugna och samlade, vad som än sker, med insikten att en dylik sinnesförfattning är en nödvändig förutsättning för verkligt framåt-skridande och att den chock och upprördhet, som följer av ett hysteriskt utbrott, efterlämnar svårläkta sår i aspirantens känsliga höljen.

Det betyder även stadga, så att du kan lätta de bekymmer, som uppstår i vars och ens liv, och undvika den ständiga oro över obetydliga ting, vari många människor tillbringar sin mesta tid.

A.B. – Stadga är det nästa förvärv mästaren omnämner. Den är den egenskap aspiranten behöver för att icke kastas hit och dit allteftersom vinden blåser. Ett dylikt beroende av yttre ting vållar ändlös oro, eftersom människan då inte har sitt eget liv under kontroll och därför inte kan besluta sig för någon bestämd arbetsinsats. Det är oro som sliter ut människor, icke arbete. Oro är att ständigt älta en viss smärtsam tankegång. Det är för en räddhågad människa svårt att hindra sig från att fastna i någon av de olika gestalter denna ovana antar.

I vissa fall finns hos det mentala en tendens att dramatisera och sedan leva i det självskapade dramat. Detta är något jag själv i en viss utsträckning brukade göra. Jag nämner detta och liknande egna erfarenheter, då det nog gör det jag har att säga er mer levande och användbart än vad en blott abstrakt tanke skulle göra. De flesta aspiranter har nog gjort dylika mentala dramatiseringar, ty vi är alla ganska lika funtade. Jag brukade inbilla mig att någon vän måste ha känt sig sårad av något jag sagt eller gjort, varpå jag föreställde mig nästa möte med denna människa – hur orden då skulle falla, hela det följande samtalet. När vi sedan faktiskt träffades, blev det inte alls såsom jag hade tänkt mig, då vännens första yttrande blev något helt annat än jag inbillat mig. Ibland föreställer sig människor på detta sätt en obehaglig scen och tänker sig hur de kommer att handla under de påfrestande förhållanden de fantiserat ihop och kommer slutligen fram till ett plågsamt sinnestillstånd, varpå de ödar mycken känsla. Ingenting av detta har ännu så länge skett och kommer nog heller aldrig att ske. Allt har varit ett rent slöseri med kraft.

Allt dylikt är blott onödigt bekymmer, och det försvagar det mentala och emotionala. Det enda sättet att göra sig av med denna ovana är att i tanken flytta sig utanför denna scen och iakttaga om den första tanken i denna följd av inbillningar är något, varöver ni har kontroll eller icke. Om ni har det, så kontrollera då tanken. Om ni icke har det, är det värdelöst att tänka på det tills det sker, vilket det till sist kanske aldrig gör. Det är värdelöst att låta tanken grubbla

över möjliga framtida händelser. Det är likaledes värdelöst att i tanken älta om och om igen allt som hänt. Ni kan inte ändra det förflutna, så det är uppenbart värdelöst att oroa sig däröver.

Månget gott folk gör livet till en börda genom att grubbla över det förflutna: ”Om jag hade gjort (eller inte hade gjort) detta, skulle detta elände aldrig ha skett.” Även om detta är sant, så är det gjort (eller ogjort), och inget grubbel ändrar det förflutna. Människor ligger sömlösa på natten och oroar sig hela dagen över förflutna händelser de inte kan ändra eller möjliga framtida skeenden. Dylig tankeverksamhet är liksom att belasta en motor eller hjärtat med högsta fart utan normalt motstånd, och dyligt skadar både motor och hjärta mer än arbetet gör. Inse att dylig mental överbelastning är meningslös och rent skadlig, så att ni kan sluta med den och i stället lära er att bruka er styrka effektivt. Det är rena dumheten och ingenting annat. Det är något, som nästan alla gör men ingen borde göra, och det är något som den blivande lärjungen helt enkelt icke får göra.

C.W.L. – Av alla mentala svårigheter är oron den värsta att hantera. Den är ett absolut hinder för allt egentligt framåtskridande. Det är i orostillstånd omöjligt att försätta sig i det sinnes-tillstånd som förutsätts för meditation. Somliga oroar sig för det förflutna, andra för framtiden, och när de väl släppt taget om en orosanledning, har de redan skaffat sig en annan att sätta i den förras ställe. Sålunda finner de aldrig något tillstånd av lugn och kan inte hoppas på framgång med sin meditation.

Den bästa boten för detta är att ersätta oron med en tanke på mästaren, men detta fordrar ovanlig styrka. Att i detta tillstånd plötsligt försöka tvinga emotionalkroppen eller mental-kroppen till lugn är liksom att försöka med en träskiva trycka ner havsvågor under en storm. Det bästa sättet att göra det är ofta att göra något fysiskt – rensa ogräs i trädgården eller ge sig i väg på en cykeltur. Det kan aldrig bli något bestående lugn, förrän höljena kommit i gemensam rytmisk rörelse. Då kan man pröva alla dessa andra metoder och rimligen förvänta sig framgång.

Ofta oroar sig människor över sina ofullkomligheter. Envar av oss finner sig då och då ge efter för fel och brister. Det vore bättre att inte göra detta, men detta kan knappast förväntas ännu, ty om vi inga fel och brister hade, skulle vi alla vara adepter. Det är naturligtvis orätt att vara vårdslös med dylika ting och anse dem obetydliga, men det är lika orätt att onödigtvis oroa sig för dem. I orostillstånd rusar det mentala runt i cirklar utan ändamål. Om ni har rest på ett fartyg i storm, kanske ni minns att propellern då och då höjs ur vattnet och snurrar vilt i luften. Detta handlar bara om mekanik men gör större skada på maskineriet än långvarigt normalt arbete. Detta liknar exakt oron.

Tid efter annan uppstår orostillstånd i vårt samfund. Jag har under min tid upplevat ganska många dylika. Jag minns mycket väl upprördheten över Coulomb-affären år 1884, att många teosofier var mycket störda och oroade över denna och att deras tillit till teosofin i några fall blev alldeles förstörd, då de antog att madame Blavatsky hade spelat dem spratt. Detta hade egentligen ingenting med saken att göra. Vår tillit till teosofin bygger inte på madame Blavatskys eller någon annans uttalanden utan på att den är ett fulländat och tillfredsställande system, som vi erhållit och som förblir sant, även om madame Blavatsky skulle ha bedragit oss – vilket hon givetvis icke gjorde. Om människor bygger sin tillit på personliga grunder, så kan den lätt rubbas, men om vår tillit grundas på principer som vi förstår, så är den orubbad, även om en betrodd ledare plötsligt sveke oss.

Mästaren lär att det icke har den ringaste betydelse vad som sker en människa utifrån: sorger, bedrävelser, sjukdomar, förluster – allt detta måste vara henne ett intet och får icke rubba hennes sinnesro. De är resultat av förflutna handlingar, och när de kommer, måste du bära dem villigt och glatt, därvid minnas att allt ont är övergående och att din plikt är att alltid förbli glad och lugn. De hör till dina förflutna liv, icke till detta. Du kan icke ändra dem, varför det är meningslöst att bekymra sig för dem.

A.B. – Här ger mästaren oss en grund för bekymmersfrihet, en grund jag befarar att många

ej skall uppskatta. Han säger att det icke har den ringaste betydelse vad som sker en människa utifrån. Det som sker på detta sätt är alldeles bortom vår kontroll, eftersom vi själva åstadkommit det i det förflutna. Det är vår skörd.

Detta betyder emellertid icke att det ej finns något som vi nu kan uträtta i saken. Tvärtom kan vi göra mycket. Vi kan möta dessa händelser på rätt sätt och sålunda i en väldig omfattning mildra deras inverkan på oss. Att göra detta är liksom att ändra ett direkt slag, som äger kraft nog att slå ner någon, till ett blott snuddande slag, som är jämförelsevis obetydligt. Allt beror på att ändra den vinkel, under vilken man mottar slaget. Om ni möter varje olycka, som drabbar er, med känslan: – ”Detta är endast avbetalning av en skuld, det är gott att bli den kvitt” – så skall sorgen ej väga så tungt på er. En människa, som vet hur hon skall möta livet, förhåller sig lugn och glad mitt i svårigheterna, medan den som icke vet det, kan överväldigas av bekymmer, som till hälften är inbillning.

Hur mycket av den oro och smärta ni känner, som egentligen vållas av det mentala, kan ni själva pröva, när ni lider fysiskt. Om ni då ställer er så att säga utanför det hela, så skall ni finna att lidandet till mycket stor del minskas. Om detta kan man komma till insikt även på ett annat sätt, genom att begrunda djurens tillstånd. Ett djur, som brutit ett ben, äter ostört, varvid det drar sitt skadade ben efter sig. Detta är något som en människa inte skulle kunna göra, men hästen kan göra det, och hästen, säger oss fysiologerna, har ett ännu finare nervsystem än människan har, varför dess nerver är känsligare för smärta än hennes. Missuppfatta nu inte det jag här säger, och tro inte att jag menar att djuren inte lider eller deras lidanden ingenting betyder. Alldeles tvärtom. Vad jag menar är att människan intensifierar, förvärrar och förlänger sitt lidande genom det sätt, på vilket hon dröjer vid det i sitt tänkande.

Om ni lär er att hejda smärtans inverkan på er emotionalkropp, så kommer ni att veta hur ni skall minska själva smärtan betydligt. De som är anhängare av det som kallas kristen vetenskap, begränsar på detta sätt smärtan, då de avlägsnar det mentala element som vanligen är inmängt i den och ökar den. Jag har också själv erfårit detsamma, när jag varit tvungen att föreläsa, medan jag lidit akut fysisk smärta. Resultatet blev att jag under föreläsningens gång inte kände smärtan. Varför inte? Helt enkelt därför att min tanke var fullständigt upptagen med föreläsningen. Om ni kunde fullständigt draga er tanke ifrån uppmärksamheten på den fysiska kroppen, vilket ni nödtvunget skulle göra om ni föreläste, skulle varje fysisk smärta, ni kunde ha känt, till stor del försvinna. Om ni äger fullständig kontroll över er tanke, kan ni göra detta och sålunda låta de yttre tingen drabba endast den yttre kroppen. Människor gör ofta detta under tillräcklig stimulus. Ibland känner soldaten på slagfältet inte sitt sår, förrän stridens upphetsning är över, och förvisso kände somliga av de religiösa martyrerna inte lågorna som brände dem på grund av den extas de erfor, när de led för sin herre. Likaså om ett barn råkar ut för en olyckshändelse; då är dess moder glömsk för varje smärta hon själv kan lida, när hon rusar fram för att rädda och hjälpa sitt barn.

Det är möjligt att lära sig detta slags kontroll utan eggelsen, och då kan man till stor del upphäva varje slags verkan på emotional- och mentalkropparna. Jag säger inte att detta är lätt att göra, men det går att göra. Självt anser jag att det inte lönar mödan att bruka en väldig mängd kraft eller göra en alldeles särskild ansträngning för att erhålla ett så litet resultat som att hejda en blott fysisk smärta. I stället för att såsom de flesta rikta in sig på att betjäna kroppen är det bättre att sysselsätta den med något nyttigt arbete. Om man förvärvar den rätta inställningen till livet, inser man att dessa yttre ting inte har någon betydelse och låter man dem vara, så att de får utöva sin verkan enbart utanför en själv. Man måste genomleva dem, och deras enda värde ligger i den styrka man vinner genom dem. Om man så betraktar dem, vinner man en stor sinnesfrid.

Allt ont är övergående. Att det så är inser ni, om ni betraktar den större cykel som utgör ert eget liv och beskådar ert förflutna, icke i detalj, ty detaljerna har ingen betydelse, utan i dess allmänna lopp och riktning. Om vi inser hur ofta förut vi genomlevat sådant som bedrövar och

plågar oss – vänners dödsfall, sjukdomar, förluster, allsköns besvär – sjunker de ner till något som för dem närmare deras relativa obetydlighet. Det är viktigt att göra denna ansträngning, ty nuet är så påträngande att det med sin lilla ångslan och oro utestänger den djupare kunskapen. Denna insikt om vårt eget långa förflutna stärker oss, och när sedan något missöde drabbar oss, kommer vi att tänka: ”Varför oroas? Det går över!”

Jag är viss om att jag inte alls kunde ha levat mitt nuvarande liv, om jag inte vägrat att bekymra mig och reagera på omständigheterna. Allsköns orosanledningar strömmar in dagligen, och om jag hade reagerat på dem, skulle jag vara död inom en vecka. I det förflutna har jag upplevat flera rörelser av slag liknade den till vilken jag nu är knuten och funnit att de alltid beledsagas av tumult. Det är bättre att icke föregripa oredan, utan i stället taga itu med den när den kommer och sedan lägga den åt sidan och glömma den helt och hållet.

Mästaren säger: din plikt är att alltid förbli glad och lugn. Det yttrades en gång en varning för att kasta slagg i lärjungaskapets smältdegel. Det onda och farliga med att göra detta drives till ytterlighet på ett sådant ställe som Adyar, där allsköns slagg – bekymmer, misstankar, ångslan, tvivel och liknande – får mycket större kraft än de hade hos den människa som sände ut den. Om ni ibland icke kan genast göra er av med nedslagenhet, förargelse eller någon annan icke önskvärd känsla ni kan hysa, så åtminstone behåll den för er själva. Låt den icke flöda ut och förgifta atmosfären och försvåra för andra. Sedan ni skolat er själva på detta sätt, kommer ni att med förvåning se tillbaka på ert förutvarande tillstånd och undra hur dylika struntsaker någonsin kunnat besvära er såsom de gjort.

C.W.L. – Den som vet förblir lugn och glad även mitt uppe i det som skulle vålla andra allvarliga bekymmer. Den som icke vet överväldigas av bekymmer på grund av hans egen inställning till dem. Till grund för våra lidanden ligger en väldig myckenhet inbillning. Den verkliga betalning skördelagen utkräver är ofta liten. Men genom att taga den felaktigt fördubblar människor ofta sitt nödvändiga lidande eller rent av tiofaldigar detta. Det är inte rättvist att påbörja den gamla sådden detta, ty det hör till det nuvarande oförnuftiga handlandet – som mr Sinnett kallade ”kontant betald karma”.

Storleken av den skuld som skall betalas kan inte ändras – den utmätta skörden förutsätter en viss mängd lidande för vår del, men liksom detta kan ökas, så kan det även minskas. Med en egen ansträngning kan vi sätta in en ny kraft och ändra dess verkan från ett direkt slag till ett blott snuddande slag, såsom vår president har uttryckt det, så att det blir mycket mindre kännbart. Varje sådan yttring av styrka betyder införandet av en ny kraft i skeendet. Således är det i detta ingen fråga om orättvisa eller inblandning i karma. Den kraft, som annars skulle ha förbrukats på något annat sätt, förbrukas nu på att mildra slaget.

Allt ont är med nödvändighet övergående. Det levde en gång i Persien en kung, som tog till sitt valspråk: ”Även detta skall förgå”. Det är ett gott valspråk, emedan det äger lika tillämpning på behag och obehag, lycka och lidande, vilketdera som för stunden förhärskar. Vad som icke förgår är sådant som verkligt framåtskridande och den sällhet som kommer inifrån – dessa förblir för evigt. Det lidande vi utstår nu, vad det än är, skall förgå. Vi har lidit förut i andra liv och har genomlevat det. Om man kan inse detta, så hjälper det väldigt mycket. Det som bekymrade och upprörde oss tidigt i livet, synes nu alldeles oviktigt. Vi säger: ”Kära nån, det där var ju inte alls något viktigt. Jag undrar varför det bekymrade mig så mycket.” Den vise lär genom att se tillbaka. Han säger: ”Det är det här som bekymrar mig så mycket just nu, visst är det lika oviktigt.” Naturligtvis är det oviktigt, men först en vis människa kan draga den slutsatsen.

Tänk i stället på vad du gör nu, vilket skapar skeendet i ditt nästa liv, ty detta kan du ändra.

C.W.L. – Ert nästa liv kommer att till mycket stor del bero på den sådd ni sår i detta. Än mera – världsläraren kommer snart, skeendet går nu snabbt, den kraft som utgjutes är oerhörd, och eftersom allt detta påverkar oss i en viss utsträckning, kan vi som söker förbereda för hans ankomst, förändra icke endast vårt nästa liv utan även den återstående delen av detta.

För den aspirant, som är inbegripen i detta arbete, verkar sådd och skörd mer intensivt än för de flesta andra människor. Det finns nog mycket sådant, som den vanliga människan i världen ständigt gör och kan göra utan att skadan därav blir särdeles stor men som, om det gjordes av dem som nalkas vägen, alldeles avgjort vore skadligt. Ifråga om lärjungen gäller att det som sker med honom, sker också med mästaren, eftersom denne gjort lärjungen till ett med sig själv. ”Ingen av oss lever för sig själv, och ingen dör för sig själv.” Detta gäller envar, men de som dras till de stora mästarna, måste vara dubbelt aktsamma. I synnerhet allt sådant som lägger svårigheter i vägen för en studiekamrat i esoteriken medför särskilt dålig sådd.

Tillåt dig aldrig att känna sorg eller nedslagenhet. Nedslagenhet är orätt, emedan det smittar av sig på andra och försvårar deras liv, vilket du icke har någon rätt att göra. Om detta någonsin kommer till dig, så kasta då genast bort det.

C.W.L. – Den som lider av allvarlig nedstämdhet, skakar nog på huvudet åt detta och säger: ”Det är ett mycket gott råd, om man bara kunde lyda det.” Men en tanke på hur den kan verka på andra kan, som sagt, ge en människa styrka att kasta den av sig, när inget annat torde göra det. Nedslagenhet är orätt, emedan den påverkar våra studiekamrater och andra och försvårar deras liv. Ingenting kan drabba oss som inte kommer från oss själva – från våra egna tidigare liv, genom vår egen sådd. Av detta kan man lära att vara mycket aktsam, så att ingen skadas genom oss. Om någon sagt eller gjort något icke särdeles berömvärdt, bör vi tänka: ”Jag skall icke föra detta vidare. Jag skall icke själv säga eller göra något som gör dagen svårare för någon annan.” Vi kan också bestämma att inte vara det redskap, varmed andra får mottaga sin dåliga skörd. Om man skadar, sårar eller förnärmar någon, är man visserligen endast redskapet för den andres dåliga skörd, men det är likafullt en lumpen roll att spela. Vi borde vara redskap för andras goda skörd genom att hjälpa människor, skänka dem välsignelse och tröst. Den onda skörden måste taga sitt lopp genom andra kanaler, icke genom oss.

På ännu ett annat sätt måste du styra din tanke: du får icke låta den vandra. Håll tanken fäst på det du gör, vad detta än är, så att det blir fulländat utfört.

C.W.L. – Det borde vara en enkel sak att hålla vår tanke fäst på det vi gör, vad detta än är, så att det blir fulländat utfört. Om vi till exempel skriver ett brev, kan vi koncentrera oss på detta och se till så att det blir ett sådant, som en esoterikers brev bör vara. En vanlig människa skriver sina brev ganska vårdslöst eller slarvigt. Hon säger vad hon tänkt säga utan att möda sig särskilt med att utföra det väl. Det synes för somliga vara en alldeles ny tanke att vardagliga småsaker, såsom denna, bör utföras väl. Jag mottar många brev, och jag måste säga att åtskilliga av dem är sådana som jag själv inte skulle skicka. Icke sällan är de bristfälliga i sitt uttryck och ofta så illa skrivna att de stjälar mycket av min tid.

En dylik vårdslöshet är av mycket stor betydelse för dem som är esoteriker eller eftersträvar att bli sådana. En esoterikers brev bör vara noggrant formulerat och välskrivet, för hand eller med maskin, allteftersom det faller sig. Det bör vara behagligt att betrakta, ett nöje för sin mottagare. Det vi gör, vad det än är, skall vi göra väl och ordentligt; och det framhålles att detta är vår plikt. Därmed menar jag inte att man alltid kan ge sig den tid som en mycket välvårdad, närmast präntad skrivstil kräver, så att varje bokstav blir liksom ett konstverk. Det hinner vi inte med i dessa tider. Men även utanför esoteriken, såsom en gård av vanlig hövlighet i brevskrivandet, bör man skriva klart och läsligt. Om ni skriver hastigt och dåligt för att vinna några ögonblick av er tid, betänk då att ni gör detta på bekostnad av kanske fyra gånger mer av mottagarens tid. Något dylikt har vi ingen rätt att göra.

Varje brev vi skickar bör vara en budbärare. Vi bör göra det till ett budskap från mästaren. Det kan handla om en affär eller vilket vanligt ämne som helst, men det bör vara laddat med god känsla. Detta kan man göra på ett ögonblick. Medan vi skriver brevet, bör vi hålla i medvetandet en stark vänlig känsla. Detta får sin inverkan på brevet utan någon ytterligare handling från vår sida. Men när vi sedan undertecknar det, bör vi ägna ett ögonblick åt att skicka en ström

av någon viss god känsla in i det. Om man skriver till en vän, bör man gjuta tillgivenhet i brevet, så att, när han öppnar det, denna känsla av broderlig tillgivenhet strömmar emot honom. Om brevet är avsett för en teosofisk broder, lägg i det en tanke på högre ting och på mästaren, så att det hos mottagaren kan väcka den högre tanke som teosofen alltid vill hysa. Om vi skriver till någon, om vilken vi vet att han saknar en viss egenskap, bör vi lägga in tanken på denna egenskap i brevet och därmed taga tillfället i akt att ge något av det som behövs. Låt oss alltså se till att varje brev är välskrivet och även har en själ.

Samma tjänst kan vi göra, när vi möter andra direkt. Somliga av oss kommer i kontakt med många människor under dagen, får anledning att tala med dem och ibland skaka hand med dem. Vi kan draga fördel av denna direkta fysiska beröring för att låta livs- eller nervkraft eller tillgivenhet eller högre tanke eller annat som synes lämpligt strömma in. Man bör aldrig skaka hand med någon utan att efterlämna något dylikt – det är ett tillfälle man bör gripa. Om vi strävar efter att bli lärjungar till mästaren, är det vår sak att spana efter dylika tillfällen att tjäna. En människa, som inte på ett eller annat sätt är till gagn för sina medmänniskor, befinner sig inte på vägen mot att bli antagen. Det är nog inte orättvist mot genomsnittsmänniskan att säga att hennes föreställning om att göra en ny bekantskap i stort sett är: ”Vad kan jag få ut av den här människan på ett eller annat sätt?” Det behöver inte handla om pengar. Det kan röra sig om nöjen eller fördelar i sällskapslivet, men hur som helst tänker hon på att få någon egen fördel. Vår inställning måste vara den rakt motsatta: ”Här yppas ett nytt tillfälle för mig. Vad kan jag ge?” Om man presenterar mig för en obekant, betraktar jag honom och sänder ut något i form av en god tanke. Denna dröjer kvar och tränger in, när dess tid är inne. Mästarnas lärjungar gör detta, medan de vandrar omkring längs gatorna eller färdas i spårvagnar eller på färjor. De söker efter tillfällen, där de ser att det behövs en god tanke, och sänder då ut den – kanske hundra gånger under loppet av en enda morgons eller eftermiddags resa.

När man uttalar en hälsning till någon, bör det vara en verklighet, icke endast en formell följd av ord. Sådana hälsningar, som omnämner gud och åkallar hans välsignelse, vilka är vanliga till exempel hos muslimerna, är ibland blott formella, men ibland hjärtliga goda önskningar med tanken på gud verkligt närvarande. På engelska säger man ”good-bye”. Det är få som vet att detta är en sammandragning av ”God be with you”, Gud vare med eder, men man bör veta det och mena det. Detta synes vara småsaker, men det är småsakerna i vardagslivet som gör skillnaden. De visar karaktären och de danar karaktären, och om vi gör alla dessa småsaker i vardagen väl, skall vi snart utveckla hos oss en karaktär, som är omsorgsfull, självkontrollerad och noggrann i alla slags ting, stora som små. Man kan icke äga en karaktär, som är omsorgsfull i stora ting och slarvig i små ting. Det är i ett dylikt fall ofrånkomligt att vi ibland glömmer oss och slarvar, men vi måste lära oss att vara alltigenom noggranna. Än en gång: många små saker sammantagna blir en stor sak, och med en smula övning kan man lära sig att ge någon icke en liten utan en stor hjälp genom handens beröring eller brevskrivning.

Mästaren säger: ”Håll tanken fäst på det du gör, vad detta än är, så att det blir fulländat utfört.” Detta avser även det vi gör i avkopplande syfte, såsom läsning av romaner och tidskrifter. Det bästa slaget av vila, förutom avsiktlig avslappning och sömn, är allmänt sett något annat slags övning, sådan att vid nöjesläsning höljesmedvetenheten skall vara människans tjänare och icke hon själv dess slav. Om ni läser en berättelse, rikta då medvetenheten på denna och sök förstå den, förstå vad författaren avsåg med den. Ofta läser människor så slarvigt att de vid berättelsens slut glömt hur den började. Deras medvetenhet är då så till den grad oklar att de inte kan redogöra för skeendet i berättelsen ens i stora drag, för att icke säga vad den var tänkt att lära oss. Men om vi vill skola vår medvetenhet, när vi läser för nöjes eller för avkopplings skull, bör vi göra detta väl. Likaså när vi vilar. Det finns i världen faktiskt miljoner människor, som inte vet hur man ligger och vilar ordentligt. De har inte lärt att tio minuters verklig avslappning är värd mer än två timmars liggande i tillstånd av spänning och ansträngning. Stilla kontroll av medvetenheten är nödvändig även för framgång med vilan. En dylik kontroll bildar liksom allt

annat en vana, och de som övar den, finner snart att de inte längre kan göra saker på det gamla slarviga sättet. Om de vilar, måste de göra det ordentligt.

Låt icke din medvetenhet vara sysslös, utan ha alltid i bakgrunden goda tankar, så att dessa är beredda att komma fram i samma stund medvetenheten är ledig.

A.B. – Detta borde vara mycket lätt att göra för den vanlige hindun, ty han har alltsedan barndomen fått lära sig att i lediga stunder upprepa goda tänkespråk. Även alldeles obildade människor i Indien gör detta. Man kan få höra hur en man, som just avslutat sitt arbete, plötsligt börjar upprepa ”Rām, Rām, Rām, Sītārām, Sītārām, Sītārām” om och om igen – blott dessa heliga namn och intet annat. Somliga må tro att detta är ett oförnuftigt handlande, men det är det icke, ty det har en alldeles verklig effekt på den reciterande. Det stadgar hans oupptagna medvetenhet på en lugnande och höjande tanke. Detta är oändligt mycket bättre än att låta tanken vandra som den önskar och därvid troligast sysselsätta sig med ägarens medmänniskor, vilket leder till skvaller och all den utsägliga skada detta vållar. Om ni kan styra er medvetenhet utan att hörbart upprepa ord, så är det naturligtvis så mycket bättre. Många gör dock varken det ena eller det andra.

Det är en god plan, som ni skall finna flera religioner anbefalla, att varje morgon välja en viss mening, som man då lär sig utantill. Denna mening gör sig därefter gällande i medvetandet under dagen, så att den fördriver andra, mindre värdefulla tankar i stunder, då medvetandet är oupptaget. Ni kan välja en mening eller sentens ur någon god bok, och sedan ni upprepat den några gånger på morgonen (kanske medan ni klär er), med tanken fäst på dess innehåll, kommer den under dagen av sig själv tillbaka i minnet. Man inser hur lätt det är att åstadkomma en dylik automatisk upprepning i medvetandet, när man betänker hur lätt det är för någon melodi, man händelsevis fått höra, att fastna i minnet och sedan upprepas automatiskt om och om igen. I många års tid har jag hållit tanken på mästarna i bakgrunden för mitt medvetande. Numera är denna tanke alltid där, så att den naturligt träder i förgrunden, så snart jag i medvetandet avslutat ett visst arbete.

C.W.L. – Tankar på mästaren bör alltid finnas närvarande i bakgrunden för vårt medvetande, så att de kan komma fram, när det inte är upptaget med annat arbete. Om man läser, skriver ett brev eller gör något fysiskt arbete, tänker man inte nödvändigtvis på mästaren, men beslutet därom kan man ha fattat dessförinnan: ”Jag skall för mästarens skull göra detta ordentligt.” Sedan man väl gjort detta, tänker man på arbetet, inte på honom, men så snart arbetet är fullgjort, träder tanken på mästaren åter i förgrunden för medvetandet. En dylik tanke medför icke endast att medvetandet är väl upptaget, utan även att vårt tänkande i andra ämnen blir klarare och starkare än det annars hade varit.

Ibland övar människor upprepning av gudsnamn att bilda en dylik bakgrund för medvetandet. I Indien finner man ofta människor mumla för sig själva, medan de står och väntar på ett tåg eller vandrar längs vägen, och ibland hör man dem yttra ett heligt namn om och om igen. Ett särskilt slags klander, som missionärer ständigt riktar mot ”hedningarna”, är att de i sina böner ”hopar tomma ord”. Muslimer läser upp texter ur minnet, har ständigt Allahs namn på sina läppar. Må så vara att de ibland inte tänker så mycket på honom, men ofta nog betyder det något för dem. En människa kan visserligen säga dylikt av blotta vanan utan att skänka det någon tanke. En kristen kan rabbla sina böner under det att han låter tankarna hela tiden vandra åt annat håll. Även en präst kan framsäga sina böner utan att fördenskull samla mycken tanke på dem, då han ju kan alltihop utantill. Han kan yttra sina Ave Maria och Pater noster utan att ens tänka på Jesu moder eller vår himmelske fader. Det är varje religion möjligt att taga denna såsom en formsak, sedan man förlorat mycket av den inre andan. Men detta är i hinduismen eller buddhismen icke mera fallet än i kristendomen – snarare mindre, skulle jag säga. Upprepandet av namn såsom ”Rāma, Rāma, Rāma” hjälper faktiskt till med att hålla tanken på gudomen fast i medvetandet, och när det gör detta, är det säkerligen en god sak. Om vi kan lika lätt och effektivt tänka på mästaren utan att behöva upprepa hans namn, är det ännu bättre, men

det är oerhört mycket bättre att göra upprepadet i det fysiska än att inte ens ha tanken på det.

Det finns i mentalkroppen en viss vibrationsfrekvens, som motsvarar dessa känslor av hängivenhet. Med tiden blir denna frekvens till en vana, så att hängivenheten lätt uppstår och införlivas med karaktären. Denna vana tjänar även till att utestänga onda tankar. Om medvetandet är tomt, kan vilken förbifarande tanke som helst tränga in och påverka det. En dylik tanke torde nog snarare vara dålig eller åtminstone värdelös än värdefull. Den kommer från den stora mängd tankar, som svävar omkring oss, och representerar den genomsnittliga nivån hos landets befolkning, men vi är inställda på något högre. Vi vill kunna höja vår genomsnittlige broder, och det kan vi inte göra, förrän vi först når en högre nivå själva.

Använd din tankekraft varje dag för goda ändamål. Var en kraft i evolutionens riktning.

C.W.L. – Vi har blivit uppfostrade enligt någon sorts pjoskpedagoja om att det enda som behövs är att vara snäll. Men det räcker inte med att vi är fromma och avstår från elakheter. Vi måste rycka fram i spetsen och *göra* något med vår godhet och fromhet. Varför lever vi alls på jorden? Varför skall vi taga upp plats, om vi inte kan göra något? Att sitta stilla och vara snäll (fast det är förstås bättre än att sitta stilla och vara elak!) är endast ett passivt tillstånd. Vi är här för att vara redskap för den gudomliga kraften. Vi, monaden, utgick från gud för länge sedan såsom en lysande gnista av gudomlig eld. Sant säger *Den Hemliga Läran*: ”Gnistan brinner svagt” – mycket svagt i många fall – men vi måste åter tända den med hettan av vår entusiasm och tillit och kärlek, och göra denna gnista till en levande låga, som värmer andra.

Tänk varje dag på någon, som du vet sörja eller lida eller behöva hjälp, och låt din kärleksfulla tanke strömma mot honom.

C.W.L. – Tankekraften är lika verklig och bestämd som pengar eller det vatten vi häller ur en kanna i ett glas. Om vi sänder en bestämd ström av denna till någon, kan vi vara fullständigt vissa om att den når fram, även om vi kanske inte ser det. De flesta av oss känner någon som sörjer och lider och som kunde få stor hjälp av den tankeström vi kan sända. Även om det kan hända att vi för stunden inte vet om någon särskild som är i en sådan nöd, kan vi sända ut vår tanke på ett allmänt sätt, och då träffar den någon av de många som har det besvärligt.

Om man känner någon, som står i kontakt (såsom dr Besant till exempel) med många nödlidande och sorgsna människor, kan man sända henne tankar av hängivenhet och styrka, så att hon får litet mer att låta strömma ut. Det är detsamma med mästarna. När någon sänder dem en hängivenhetens tanke, nedkallar denna på honom mästarens gensvarande tanke, som har karaktären av en välsignelse. Men förutom detta har något tillförts mästarens kraftförråd, och det gör han bruk av till andras bästa.

A.B. – Jag måste säga att jag, innan jag läste detta, aldrig tänkt på att göra detta slags mentala hjälp åt andra till en dylik bestämd och regelbunden vana. Den är avgjort en mycket god sak. Välj på morgonen ut någon bestämd människa, som ni sedan då och då under dagen vill hjälpa – det finns tyvärr alltid många hjälpbehövande. När sedan under dagens lopp ert medvetande är ledigt kan ni, i stället för att låta det brukas såsom ett slags hotell för de flyktigaste gäster, upptaga det med att sända denna människa tankar av styrka, tröst, glädje eller vad hon annars bäst behöver. Denna övning går ett steg utöver det, där man upprepar en god sentens.

Hur som helst bör ni hålla medvetandet stängt för oönskade tankar, tills det blivit så starkt att sådan hjälp inte behövs. Tanken på mästaren bör alltid finnas i medvetandet, det är en tanke som alltid går ut till hjälp och inte hindrar någon av medvetandets högre verksamheter. Den utesluter icke andra sätt att hjälpa, utan tvärtom gjuter större kraft i dem. Efter en tid kommer den att fylla hela er mentala synkrets, och då kommer allt ni gör att vara bättre och starkare gjort tack vare den.

Håll din medvetenhet fjärran från högmod, ty högmod uppstår endast ur okunnighet.

C.W.L. – Det finns åtskilligt lömskt högmod hos dem som studerar esoterik. De kan inte undgå insikten att de vet litet mer om vad som verkligen gäller i livet än vad de vet som inte studerat dessa ting. Det vore dåraktigt att inte erkänna faktum, men de måste akta sig för känslor av förakt gentemot den vanliga människan, som ännu inte har vetskap om dessa ting. I just detta avseende är esoterikstuderande längre komna än den vanliga människan, men det kan gott finnas andra ämnen, vari en vanlig människa är dem vida överlägsen. Den som till exempel är grundligt hemmastadd i litteraturen, naturvetenskapen eller konsten, har offrat mycket mer tid och arbete på att lära sitt ämne än många av oss som studerat teosofin, och förvisso förtjänar han erkännande för det arbete han gjort och för all den osjälviska möda han lagt ner därpå. Det är icke ett kännemärke för en vis människa att förakta en annans arbete utan i stället inse att var och en gör framsteg på sin väg.

Många har vad som kallas en hög tanke om sig själva. De anser sig gärna alltid ha rätt, vara mycket goda människor och så vidare. Men det som de beundrar hos sig själva är vanligen icke alls sådant som det högre jaget skulle sätta värde på. I den mån någon egenskap är utvecklad hos det högre jaget, är den ren. Om till exempel tillgivenheten finns däri, så är den fullständigt obesmittad med svartsjuka, avund eller själviskhet. Den är en spegel av den gudomliga kärleken, såvitt det högre jaget kan i sin värld återge denna. Det händer att vi berömmar oss av att göra goda framsteg. Detta liknar i mycket en fyraåring, som berömmar sig av att vara mycket duktig. Det kanske han också är – för sin ålder – men annat gäller för en tjuugoettårig man. Våra förmågor av intellekt, hängivenhet, tillgivenhet, medkänsla – finns hos oss men till låg grad i jämförelse med vad de skall bli. I stället för att vara belåtna med oss själva borde vi anstränga oss med att förvärva mera av dylika egenskaper.

I detta arbete är meditation till stor hjälp. Om en människa verkligen föresätter sig att utveckla tillgivenheten, mediterar på den och arbetar för att känna den, skall hon bli förvånad över den styrka till vilken hon på kort tid lyckats framkalla denna egenskap.

Mästaren säger att högmod uppstår endast ur okunnighet. Ju mer en människa vet, desto mindre är sannolikheten för att hon är högmodig, ty desto mer förmår hon inse att hon icke vet. Alldeles i synnerhet gäller detta, om hon fått lyckan att komma i beröring med någon av de stora mästarna. En sådan människa kan aldrig mera känna sig högmodig, icke ens stolt över detta förhållande. Ty så snart hon tänker att hon kan göra något visst eller att hon äger någon viss egenskap, slipper hon inte ifrån tanken: ”Men jag har ju sett denna egenskap hos mästaren, och vad är min i jämförelse med hans?”

De dygder de äger är så storartat utvecklade att blotta bekantskapen med någon av dem är en fullständig och omedelbar bot för varje slags högmod eller stolthet. Från mästaren kommer dock aldrig något som kan få oss att känna oss stukade. I det vanliga livet tror man att man kan göra något visst men behöver då bara ställas inför en expert på området ifråga för att inse hur litet man kan i jämförelse med den verkligt kompetente, så att man i stället känner sig tillintetgjord och oduglig. Men detta är inte den känsla man får i mästarens närvaro. Man inser då visserligen klart sin egen oduglighet och obetydlighet, men samtidigt inser man i hans närvaro sin egen potential. I stället för att känna sig stå inför en bottenlös klyfta, som aldrig kan överbryggas, känner man: ”Jag kan göra detta. Jag föresätter mig att efterlikna detta.” Detta är den sporre man får av varje kontakt med mästaren. I hans närvaro känner man mycket av det som aposteln säger: ”Allt förmår jag i honom som giver mig kraft.” Tack vare denna mästarens styrka tänker då en människa: ”Jag kommer aldrig mera att vara nedslagen. Jag kan aldrig mera känna mig sorgsen. Jag skall aldrig mera begå det dumma misstaget att visa irritation, som jag gjorde i går. Jag blickar tillbaka och ser att det funnits sådant som oroat mig. Så löjligt: varför skulle någonting någonsin oroa mig?” Det kan hända att vi senare, när vi ej längre står under detta gudomliga inflytande och dess direkta strålar, faller tillbaka. Då har vi glömt att detta inflytande kan nå oss lika väl, när strålarna icke är synliga och direkta, att vi alltid kan leva i mästarens aura, om vi väljer att göra detta.

**Den människa, som icke vet, tror sig vara stor, tror sig ha utfört något storverk.
Den visa människan vet att endast gud är stor, att allt gott arbete utföres av gud
allena.**

A.B. – Här har vi en viktig lärdom från *Gītā*. Det är den enda viljan, som verkar genom oss alla. Allt arbete utföres av det hela, icke av delen, och det mesta någon av oss kan göra är att göra oss till goda redskap för den enda gudomliga verksamheten att arbeta igenom. Det är lika dåraktigt av oss att skryta som det vore, om en av handens fingrar gjorde det. Gör er till friska organ för den gudomliga viljan. Då skall ni finna att den ende göraren använder er, emedan ni duger att användas.

Vi har kommit tillbaka dit där vi började. Vi ha sett att insikten om jaget utplånar all fruktan. Nu ser vi att den utplånar allt högmod. Detta är den stora grundläggande sanningen. Det gör oss gott att se hur dessa mångahanda ting alla leder oss tillbaka till den enda sanningen – det enda livet som innebor i lika mått hos alla varelser.

C.W.L – Gud är i var och en, och den godhet eller storhet som finns i en människa är hennes inre gud, som lyser igenom. Allt gott vi gör, gör han genom oss. Detta kan förefalla sällsamt. Ni kanske säger att detta synes upphäva förmåelsen av individualitet, men om så är, beror det blott på att vår fysiska hjärna ej kan fatta det verkliga förhållandet. Icke utan skäl brukade medeltidens kristna säga: ”Gud vare äran”. Att någon av oss skulle känna stolthet över något han gjort är alldeles som om, när man spelar piano, något finger skulle säga: ”Så fint jag utförde den tonen! Det var jag, som fick den att låta så schön!” Alla de andra fingrarna gjorde ju också sitt, och ingen av dem handlade av egen vilja utan såsom redskap för den styrande hjärnan. Vi är alla fingrar på guds hand, manifestationer av hans kraft. Jag vet mycket väl att det är praktiskt taget omöjligt för oss att fullt ut inse detta. Men ju mer vi utvecklar den högre medvetenheten, desto starkare känner vi detta, och ibland i meditation, i mycket upphöjda stunder, fattar vi plötsligt denna enhet.

ANDRA KAPITLET

SJÄLVKONTROLL I HANDLING

***Självkontroll i handling.* – Om din tanke är vad den borde vara, skall du ha ringa besvär med din handling.**

A.B. – Denna mening framhåller det faktum, som är bekant för varje esoterikstuderande, att tanken är viktigare än handlingen. Detta är raka motsatsen till den vanliga åsikten, men det är sant, eftersom tanken alltid föregår handlingen. Det kan finnas sådant, som kallas spontan handling. Men det betyder blott att man för att finna den föregående tanken måste söka sig längre tillbaka i tiden, kanske till ett föregående liv.

När tillräckligt mycken tankekraft samlats i medvetandet i någon bestämd riktning och sedan ett tillfälle yppas för uttryckandet av detta särskilda slags handling, flödar den automatiskt över i handling. Varje tanke inom ett bestämt område verkar såsom en liten tillagd impuls, tills slutligen impulsernas samlade kraft driver oss till handling på detta område. Hindun betraktar med rätta handlingen eller karma såsom bestående av tre delar – tanken, begäret och utförandet. Så är det, och därför kan man i något liv utföra en handling, som icke är överlagd vad gäller det närmast förflutna, en handling som utföres på ögonblickets ingivelse. Dessa är de fall, i vilka efter tänkandets fullbordan utförandet – det vill säga sista delen av hela handlingen – måste följa i egenskap av att vara nettoimpulsen inom detta område. Således kan det hända att man på ett visst tankeområde uttömt sin valmöjlighet och att sedan, när man till fullo brukat sin förmåga av kontroll, tanken likväl vid det första tillfälle som yppar sig visar sig i handling. Tanken kan länge ligga latent, om möjligheter för den att komma till uttryck saknas. Men så snart omständigheterna någonsin tillåter, blir den utförd.

Därav den stora vikten av att förstå hur tanken verkar. Vakta er tanke och led den i goda banor, ty ni kan inte veta när stunden är inne och er nästa tanke leder till handling. Detta är en av grunderna till den vikt världens alla stora lärare lagt vid tanken, och här, i denna bok, får den studerande ännu en påminnelse därom. Det är i detta sammanhang värt att minnas att *manas*, det mentala, självt är aktivitet. Hos monaden har vi de tre aspekterna vilja, visdom och verksamhet, och dessa tar sig uttryck i *ätma*, *buddhi* och *manas*. Här har vi insikten om att tanken uttrycker sig i handling.

C.W.L. – Det är en truism att tanke föregår handling. Det finns tillfällen, varvid vi handlar, såsom vi säger, utan att tänka. Men även då är handlingen resultatet av tidigare tanke – vi har för vana att tänka på ett visst ämne eller i en viss bana, och vi handlar instinktivt i överensstämmelse därmed. En människa gör något visst och förklarar sedan: ”Jag kunde inte låta bli att göra det. Jag tänkte inte på det.” Men faktum är att hon utförde en tanke, som kanske tillhörde tidigare inkarnationer. Även om en människa vanligen inte har samma mentalkropp nu som i sin senaste inkarnation, har hon samma mentalenhet, som är den kärna, från vilken denna kropp bildats, och till stor del ett slags sammanfattning av denna. Denna mentalenhet för vidare från liv till liv det slags tänkande människan vant sig vid.

Det har ofta påpekats att en människa kan i sin kausalkropp från ett liv till nästa överföra endast sina goda egenskaper. Detta är alldeles riktigt. Kausalkroppen är byggd av materia från mentalvärldens högsta regioner – första, andra och tredje – och detta slags materia kan inte vibrera till gensvar på någon av de lägre eller icke önskvärda egenskaperna. En människa kan således faktiskt bygga in i sig själv endast gott, vilket är mycket lyckosamt för oss, eftersom vi alla annars skulle ha byggt in åtskilligt dåligt, vilket skulle ha fördröjt i stället för att främja vår evolution. Men hon för över med sig de permanenta atomerna hörande till de olika världarna – mentala, emotionala och fysiska – och därigenom framkommer de hithörande vibrationerna såsom i höljen inneboende egenskaper.

På detta sätt överför man egenskapernas möjligheter snarare än egenskaperna själva. Madame Blavatsky brukade kalla dessa bland annat ”privation”, det vill säga krafter, som tänktes verka endast när det fanns materia för dem att verka i men som förblev upphävda tills materia åter igen samlades runt det högre jaget. När en människa handlar ”utan att tänka”, gör hon alltså detta enligt dessa gamla tankars samlade rörelsemängd. Detta är en av grunderna till att vi bör noga vakta över våra tankar, vi vet ju aldrig när de kan ha vuxit sig starka nog att utmytna i handling. Den människa, som ger efter för någon ond tanke i tron att hon aldrig kommer att tillåta sig att handla efter den, kan efter någon tid finna att den omsatts i handling, innan hon ens blev det varse.

Av kunskapen om detta kan viktigt bruk göras till hjälp för barn. När jaget antar sina nya höljen, kan föräldrar och vänner göra mycket för att hjälpa det genom att uppmuntra de goda egenskaperna, när dessa visar sig och inte ge de dåliga egenskaperna tillfällen att komma till uttryck. Vi ger barnet den största hjälp, när vi förmår det att visa de goda egenskaperna i handling och göra dem till en vana, innan de dåliga kan hävda sig. De dåliga kommer förr eller senare att visa sig, eftersom omgivningen kommer att väcka dem. Men om det redan finns en stark impuls till de goda egenskapernas förmån, får de dåliga mycket svårt för att göra något intryck. Jagets hela vilja verkar då genom dess höljen mot dessas kraft, och i ett dylikt fall blir de förmodligen helt och hållet utrensade under loppet av denna livsperiod, så att jaget i följande inkarnation kommer in utan minsta spår av dem.

Minns likväl att tanken måste utmytna i handling för att bli till gagn för mänskligheten. Det får icke finnas någon lättja, utan ständig verksamhet i gott arbete måste råda.

A.B. – Här är en mycket viktig påminnelse – för att tanken skall bli till gagn måste den utmytna i handling. I detta avseende är det många av oss som brister. I vårt medvetande har vi tankar, som inte utmytnar i handling, och alla dylika är källor till svaghet. Mästaren Morya

sade en gång att en god tanke, som inte följs av handling, är liksom en cancer i det mentala. Det är en åskådlig bild, som borde hjälpa oss inse att en dylik tanke icke endast är negativ utan direkt skadlig. Vi borde inte försvaga vår moraliska ryggrad med goda föresatser, som vi ej genomför utan som verkar såsom hinder och gör det svårare att omsätta samma tanke i handling, när den ånyo uppstår. Dröj därför icke! Skjut icke upp saker, lämna dem icke ogjorda! Många av oss motverkar sin utveckling genom att fatta goda föresatser men sedan ej sätta dem i verket. Ett känt talesätt lyder: Vägen till helvetet är stenlagd med goda föresatser.

En god föresats, som ej genomföres, blir en kraft till ont, då den verkar liksom en drog, som förslöar hjärnan. Var noga med att styra ert tänkande, och när det från det högre jaget kommer en impuls om att tjäna, gå då och genomför den. Skjut inte upp det till morgondagen. Detta att skjuta upp är en orsak till att så många goda människor i världen står och stampar på samma fläck. Det är ganska vanligt att träffa en verkligt god människa efter omkring tio års tid och finna att hon är alldeles densamma som hon var, när man kände henne tio år tidigare. Så förblir människorna desamma i årtal, har samma slags svårigheter och frestelser, samma svagheter och samma starka sidor. Så borde det aldrig vara med en medlem av teosofiska samfundet, ty vi alla borde veta något om det sätt, på vilket dessa lagar verkar.

Att så likväl ibland är fallet beror nog väldigt mycket på att man inte förstått att goda impulser, som inte omsätts i handling, blir till hinder. Om man sätter i verket dem man mottar, skall allt fler komma. Inga gynnsamma yttre omständigheter eller tillförandet av kunskap utifrån kan ersätta den ansträngning och beslutsamhet som kommer inifrån och viljan att i handling omsätta det man redan vet. Er tanke bör alltid utmynna i handling. Gör detta till en regel! Jag vill med detta inte säga att ni alltid kommer att kunna omedelbart genomföra er tanke, ty omständigheterna kan lägga hinder i vägen. Men snart nog kommer tillfällena att yppa sig. Håll i dylika fall er tanke kvar i bakhuvudet, så att ni inte förlorar den. Den blir då liksom en frukt man lämnar att mogna. Om ni så gör, kommer den i handling ej omsätta tanken icke att skada er och kommer ni att genomföra den, när tiden är mogen.

Men det måste vara din egen plikt du gör – icke en annans, såvida du icke gör det med hans tillåtelse och såsom en hjälp åt honom. Låt envar göra sitt eget arbete på sitt eget sätt. Var alltid beredd att lämna hjälp, där hjälp behövs, men blanda dig aldrig i. För många människor är det svåraste som finns att hålla sig till sitt eget, men det är just detta du måste göra.

A.B. – Nu ges en varning som de behöver, vilka har en mycket aktiv – rajasisk – natur. Vi har nu att begrunda den andra sidan av den rakknivsvassa vägen. Å ena sidan måste lättjan skys, men inblandningen måste undvikas å den andra. Mycket aktiva människor är benägna att – som talesättet lyder – överallt ha ett finger med i spelet. Men andras spel är deras eget, och ni bör inte ha ett finger med i det. Ni kanske minns hur ofta i Bhagavad-Gītā, som är handlingskraftens evangelium – ty dess ständiga omkväde är ”handla! handla!” – varnas för felaktig verksamhet. Dikten säger att en annans plikt är farofyllt.

Grunden därtill är klar. Om ni, som följt er egen linje i tankeverksamhet, blandar er i vad en annan gör, som följt sin egen linje i tankeverksamhet – en linje som skiljer sig från er egen – skall ni säkerligen fördärva det han gör. Hans handlande är det naturliga resultatet av hans tankeverksamhet. Det är inte och skulle inte heller kunna vara det rätta och riktiga resultatet av er egen. Den energiska människotypen måste lära sig att den bara ställer till med oreda genom att blanda sig i en annans handlande. Jag brukade vilja visa andra till rätta enligt min egen åsikt om vad som var det rätta för dem, vilket förstås var vad som var det rätta för mig. Men under lärjungaskapets gång lärde jag mig att detta inte var det rätta sättet att arbeta.

Även om en annans sätt inte är det bästa från den abstrakta synpunkten betraktat, kan det likväl vara det bästa för honom. Det har kraften av hans både fel och dygder bakom sig och stakar ut den evolutionsväg som passar honom. Antag att en människa, när hon skriver, håller pennan på något visst sätt, som inte är det bästa. Om man då blandar sig i och förmår henne att

hålla den på ett annat sätt, så får man henne inte att skriva bättre, utan sämre. Hon går då miste om hela fördelen med sin långvara vana vid den gamla metoden, och det kommer att kosta henne åtskillig tid och möda att skriva väl igen. Om hon själv vill ändra sitt sätt att skriva av övertygelse om att det andra sättet är bättre och ber om er hjälp därtill, är det förstås annorlunda. Hon har rätten att göra som henne behagar och har då sin egen viljas kraft bakom sitt handlande.

Det är tydligt att en stark människa lätt kan behärska en annan för en tid. Historien ger många exempel på stora män, som behärskade sin omgivning så länge de levde men vilkas verk föll i stycken, när de dog. De glömde att de var dödliga och borde således ha vidtagit åtgärder med tanke på det tomrum de skulle lämna efter sig. Deras villfarelses olyckliga sådd, deras själv-upptagenhet, låg i detta resultat, att deras verk föll sönder, så snart de gått bort. Detta visar med ens att dessa män icke förstod förutsättningarna för framgångsrik verksamhet. De insåg ej att en arbetare och ledare bör samla dugliga människor omkring sig, lita på dem och låta dem verka självständigt i sin egen del av arbetet, självständigt enligt sin egen linje – att man inte bör försöka själv styra i varje detalj. Dessutom är detta ogörligt.

Mänskligheten utgör en väldig mångfald med en underliggande enhet. Lägre slags människor lyder lagar, eftersom de sig själva ovetande tvingas att göra det. Men människan lämnas en förhållandevis stor frihet – frihet kringkuren av en stor mängd lagar hon ej kan överträda. Men inom denna begränsning kan hon göra vad henne lyster. I friheten att utföra sitt arbete på sitt eget sätt ligger hennes utveckling.

Den gudomliga planen är sådan att människan får allt större frihet, ju längre hon framskrider och ju mer hon kan betros med att bruka friheten med vishet, så att hon steg för steg når fullständig frihet. Djuret, som befinner sig i skalans lägre del, lyder fullkomligt, omedvetet. Mästaren, som befinner sig i skalans övre del, lyder fullkomligt, medvetet. Vi människor befinner oss någonstans mellan dessa båda.

Vi måste även minnas att inblandning avser även medvetenheten och icke-inblandning har att göra också med den tidigare dryftade förutsättningen, självkontroll över medvetenheten. Inblandning genom tänkande är mycket mäktigt. Tag till exempel ett fall sådant som detta. Någon av oss har en särskild svårighet, som han söker övervinna. Kanske har den uppstått ur någon svaghet i karaktären, kanske är den ett icke önskvärt tänke- eller handlingssätt, han av gammal vana är benägen att följa. Vad det än är, gör han sitt bästa för att övervinna det. Sedan uppenbarar sig någon och misstänker honom för just denna svaghet eller svårighet – misstänker och vandrar vidare utan någonsin någon tanke på att han skulle ha vållat någon skada.

Denna andra person inser inte att han givit sin broder en liten knuff, som kan bestämma dennes handling och rikta den åt orätt håll. Kanske det vägde lika mellan vanans och den egna ansträngningens båda krafter och misstanken blev den tillkommande kraft, som avgjorde. Det är därför det alltid är orätt att misstänka. Om misstanken tyvärr är sann, ger den en ytterligare knuff i orätt riktning. Om den är falsk, kan den göra det litet lättare för den misstänkte att välja orätt väg vid ett senare tillfälle. Hur som helst är det orätt att skicka ut en ond tanke mot honom; det är orätt i vilketdera fallet. Vi bör alltid tänka gott om människor, även om vår tanke om dem är bättre än deras handlande. Sålunda kastar vi ut till dem en tanke, som verkar endast för deras bästa.

Det är även viktigt att minnas dessa fakta, emedan en mängd ont tänkande förr eller senare riktas av de mörka krafterna mot envar, som snabbt skrider framåt på vägen. Eftersom ni får en mängd ondska kastad mot er, och denna tenderar att påverka er i riktning mot orätta handlingar, bör ni inse vilken skadlig verkan misstanken har och bör ni vara särskilt försiktiga med era egna tankar och handlingar. Ni bör tänka på vad som händer er med blott ett torrt konstaterande av faktum, utan någon känsla av vrede eller förbittring. Och när ni möter ett utbrott av starkt hat, minns då att ni bör, för att bruka det bibliska uttrycket, ”omgjorda edert sinnes länder”, och blott och bart införa en ökad kraft av motsatt slag för att upphäva verkan av den onda. Gör detta, och den mängd ont tänkande, som riktats mot er, skall icke skada er. Tvärtom skall ni draga

fördel av den, då den skall hjälpa er att se vad som är era svaga punkter. Detta för dem ut i ljuset, då de annars kunde ha förblivit dolda för er. Även själva er beslutsamhet att stå emot angreppet skall stärka er och leda er framåt till den tid, då allt dylikt skall slå emot er med blott ringa verkan.

Därför bör ni göra ert eget arbete fulländat och låta andras arbete vara, såvida de inte ber er om hjälp. Gör ert eget arbete till det yttersta av er förmåga, och lämna andras arbete i fred så långt ni förmår.

C.W.L. – Mycken inblandning i andras angelägenheter beror på religiösa vanföreställningar. Den renlärliga kristendomen har gjort till sin uppgift att blanda sig i vars och ens ensak. Den börjar med att söka frälsa andras själar i stället för att inse att det är varje människas sak att låta sin själ frälsa henne. Det är fullständigt visst att ingen har någon rätt att tränga sig på mellan någons lägre och högre jag under några som helst omständigheter. Inkquisitionens tortyrmästare ansåg det rätt att skada en människas organism på de mest fruktansvärda sätt för att frälsa hennes själ, varvid avsikten med tortyren var att tvinga henne att bekänna något visst. Det fanns så vitt jag vet aldrig ens en antydning om att man skulle förmå den torterade att *tro* på det han bekände, utan det handlade endast om att få hans kropp att säga sig tro, och detta blotta yttrande, även om det vore falskt, ansågs på något sätt rädda hans själ. Om dessa tortyrmästare *verkligen* trodde detta (jag undrar om *någon* någonsin verkligen trodde på en sådan ohygglig lögn!), kunde de ju faktiskt rättfärdiga alla de fasansfulla plågor de tillfogade sina offer. Ty hur hemska gärningar de än beginge mot den olyckliges organism under några få timmar eller dagar, så vore detta ju ett intet i jämförelse med de fasaväckande plågor, vilka skulle vara i all evighet och från vilka de ville rädda hans själ. Att tortera sin medmänniska blir med dessa förutsättningar något alldeles berömligt. Det är svårt för oss tro att någon kunnat intaga denna ståndpunkt. Likväl har många gjort detta – även om man räknar bort dem som brukade kyrkans makt för politiska ändamål.

Därför att du söker ägna dig åt högre slags arbete, får du icke glömma dina vanliga plikter, ty förrän dessa utförts, är du icke ledig för annan tjänst. Du bör icke åtaga dig nya världsliga plikter. Men dem som du redan åtagit dig, måste du fulländat göra – alla de klara och förnuftiga plikter du själv inser, det vill säga – icke inbillade plikter andra söker ålägga dig. Om du skall vara hans, måste du göra vanligt arbete bättre än andra, icke sämre. Ty du måste göra det också för hans skull.

A.B. – Vi finner ibland att en människa, som nyligen kommit in i esoteriken, börjar utföra sitt vanliga arbete sämre, icke bättre, än förut. Detta är alldeles orätt. Hennes uppflammande väldiga entusiasm för sina nya studier medför faror likaväl som fördelar, och en av farorna ligger just i att världsliga plikter förefaller oviktiga. Det ligger en sanning i denna tanke, och det är i sanningen faran lurar. Alla villfarelser är farliga endast på grund av den sanning som också ligger till grund för dem. Det är detta lilla smul av sanning i en villfarelse, som ger denna dess styrka, icke det stora omhöljet av lögn, vari den lilla gnuttan sanning är insvept.

Det fulländade utförandet av de plikter, som måste fyllas i världen, visar att den kraft, som kommer ner från de högre världarna, håller på att vändas i rätt riktning. ”Yoga är skicklighet i handling.” Om en människa är disciplinerad i de högre världarna, blir hennes aktiviteter i lägre världar goda, men om hon är odisciplinerad, blir de icke goda. Men även detta senare är så mycket bättre än att icke alls bry sig om det högre. Okloka aktiviteter av en människa i denna belägenhet kan vålla mycken tillfällig men icke bestående skada, eftersom drivkraften bakom dem är god.

Lärjungen måste söka fylla plikterna i fysiska världen bättre än andra. Mycket ofta, när han handlar oklokt, kan en mästare behöva ingripa för att motverka hans okloka verksamheter. Detta är en av grunderna till att en mästare antar en lärjunge först på prov, och prøvotidens långvarighet beror ibland på detta. I allmänhet behöver människor en ganska lång tid för att balansera sin entusiasm med måttfullhet och förtänksamhet.

Första provet för lärjungaskapet är att vara till gagn för andra. Aspiranten bör aldrig tänka att hans esoteriska arbete är viktigare än hans exoteriska arbete. Om han såsom teosof försummar sin loge och dennas arbete för sitt eget framåtskridande i esoteriskt avseende, far han vilse. Om han försummar utåtriktat arbete för sina studier, för att taga ett annat exempel, handlar han alldeles orätt. Att studera är en god sak, men att vara till gagn kommer i första rummet. Man skall studera för att bli till större gagn, icke upphöra att vara till gagn för att studera. Och så snart yttre plikter och dylika studier råkar i konflikt, skall de yttre plikterna ges företräde.

I alla dylika ärenden får vi aldrig glömma att esoterikens väg är smal som en rakknivsegg. Det torde vara fullt möjligt att ägna nästan varje stund av sin vakna tid åt små tjänster åt andra, men i ett dylikt fall kunde det ske att många av dessa tjänster icke bleve så väl valda och de flesta av dem ej så väl gjorda. Liksom man måste ägna tid åt att sova och äta för att få styrka att arbeta den övriga tiden, så måste man även ägna tid åt meditation och studier och även åt att begrunda vad slags arbete som bör göras och hur det bör göras. Denna sida av saken dryftades av mästaren i avdelningen om urskillning. Varje del av hans undervisning leder lärjungen tillbaka till vägen i mitten. Om lärjungen lyder något råd till ytterlighet, kommer han bara att falla på nytt. Det har sagts att den bästa kursen för ett fartyg icke är en rät linje utan består av tusentals små kurser, än åt ena sidan, än åt den andra. Lärjungens liv är något liknande: kaptenen på bryggan är mästaren, som visar lärjungen vilka stjärnor han kan låta leda sig av och bistår honom i att hålla sig så nära den räta linjen som möjligt. Man träffar på så många människor, som fastnat för en god idé och sedan låter denna topprida dem till döds.

Mästaren säger till sin lärjunge att denne icke bör åtaga sig nya världsliga plikter. Den som förpliktat sig att göra mästarens arbete, bör veta vikten av att alltid vara redo att tjäna honom, hur och var mästaren än behöver honom. Jag kan ge er ett slående exempel på detta ur min egen erfarenhet. När jag var ung, togs mina barn ifrån mig emot min vilja. Jag kämpade emot denna separation med alla lagliga medel men förlorade målet. Lagen slet bandet, frantog mig moderns plikt att draga försorg om sina barn. Min dotter kom tillbaka till mig, så snart hon fått friheten att göra detta. I tio års tid hade jag inte sett henne eller skrivit till henne, men mitt inflytande hade bestått, och hon kom genast tillbaka till mig. Jag levde då tillsammans med madame Blavatsky, och hon varnade mig: ”Se upp, så att ni inte åter knyter de band som karma slitit för er.” Om jag då hade återupptagit mitt gamla liv, efter att jag givit mästaren mitt löfte, skulle jag ha handlat orätt. Det betydde naturligtvis inte att jag skulle försumma flickan – hon kom och levde hos oss och stannade, tills hon gifte sig, men hon måste komma i andra rummet, icke i första.

Ni är ansvariga för de plikter ni måste fullgöra, icke någon annan. Ni är ansvariga inför er mästare, och icke inför någon annan. Om människor försöker påtvinga er vad de inbillar sig vara en plikt, och ni ser att det inte är det, måste ni helt enkelt vara oense med dem – vänligt men bestämt. *Ni* måste bestämma. Ni kanske gör detta med rätt eller orätt, och om det är med orätt, får ni lida, men avgörandet måste vara ert. Denna individens ansvarighet inför sig själv och inför sin mästare får icke någon annan blanda sig i. Inför er egen mästare är ni ansvariga, och ni måste göra ert vanliga arbete bättre än andra, och detta för hans skull.

C.W.L. – Denna princip, att esoterikern bör göra sitt vanliga arbete väl, förstod man i de äldre religionerna. I berättelsen om konungasonen Siddhārthas ungdom – denne blev sedermera herren Buddha – omtalas att han ägnade sig mycket åt studier och meditation, men att, då det blev nödvändigt för honom att välja sin brud genom att visa skicklighet i allehanda manliga idrotter, han kunde visa sig överlägsen även i dessa, när han så önskade. I *Bhagavad-Gītā* sägs att yoga är skicklighet i handling. Det är att göra det rätta noggrant, taktfullt och hövligt. Mästarnas lärjungar måste därför lära balans i livet, att veta när det lägre tryggt kan sättas åsido och när det icke skall sättas åsido.

En människa, som förpliktat sig att ägna sin tid och kraft åt tjänandet av mästaren, bör icke åtaga sig något nytt, som egentligen icke är mästarens arbete. Han får icke låta andra påtvinga

sig plikter han ej känner såsom sina egna. Jag kan nog föreställa mig, till exempel, att människor ibland förväntar sig att medlemmar av Teosofiska samfundet deltar i allsköns tillställningar i sällskapslivet. En medlem skulle kunna säga: ”Jag är villig att ägna en rimlig tid åt vänner och bekanta”, men han har sin fulla rätt att förbehålla det mesta av sin tid det arbete han åtagit sig för Samfundet.

Undervisningen om plikter har sin tillämpning också Alcyones liv i Adyar under den tid, då mästaren undervisade honom. I ett särskilt fall var han till exempel tvungen att ägna en hel dag åt en viss ceremoni i samband med en avlägsen släkting. Saken inberättades till mästaren, och han sade: ”Ja, för släktens skull, som skulle kunna bli chockerad eller upprörd, får du bege dig ner för en timme vid den och den tiden, men var under denna tid mycket uppmärksam, så att du icke gör eller säger efter något du icke förstår, att du i intet fall blint gör eller säger efter prästen och att du icke låter något göras för dig som du icke själv kan göra – det vill säga vad avser ceremonier och välsignelser.”

Noter

Sidan 4

”Det finns fyra zoner eller skivliknande delar av mentalkroppen”, nämligen motsvarande de fyra slagen av mental molekyllarmateria, 47:4-7.

”se på tingen såsom gudomen gör, som känner hela sitt system exakt sådant det är.” ”Gudomen” betyder här solsystemregeringen; ”hela sitt system” = solsystemet.

”är olika allt efter hur mycket hon förverkligat det sanna jaget – hur mycket det enda jaget, gudomen utvecklats inom henne”. Med det ”sanna jaget, det enda jaget, gudomen” menas här det potentiella andrajaget, 45:4–47:3.

Sidan 8

Annie Besants bok *I förgården* utgavs på svenska år 1897. Engelska originalets titel är *In the Outer Court*.

Sidan 12

Världsläraren kommer snart. Se *Livskunskap Ett* 3.18.3

Sidan 13

”Ingen av oss lever för sig själv, och ingen dör för sig själv” Bibeln, Paulus’ brev till romarna 14:7.

Sidan 15

”Rām, Rām, Rām, Sītārām, Sītārām, Sītārām”. Rām eller Rāma (eller i Sydindien Rāman) är namnet på en av alla hinduer älskad och dyrkad gestalt, guden Vishnus sjunde avatar, inkarnation i mänsklig form. Enligt den i hinduismen gängse föreställningen, förnämligast tolkad i det på sanskrit avfattade eposet *Rāmāyaṇa*, föddes Rāma såsom son till konung Dasharatha i Ayodhyā, förmäldes i unga år med prinsessan Sītā och fick med henne och sin trogne följeslagare, brodern Lakshmaṇa, uppleva allehanda faror – bland annat bortrövades Sītā av den niohövdade demonkungen Rāvaṇa och fördes av denne i en väldig *vimāna* (flygmaskin) till ön Lankā – varunder deras dygder och förmågor prövades till det yttersta.

Missionärernas klander av ”hedningarna att de i sina böner hopar tomma ord” har de hämtat ur Bibeln: ”Men i edra böner skolen I icke hopa tomma ord såsom hedningarna, vilka mena, att de skola bliva bönhörda för sina många ords skull.” Evangelium enligt Matteus, 6.7.

Sidan 16

”Vi, monaden, utgick från gud för länge sedan såsom en lysande gnista av gudomlig eld.” En pytagoré skulle hellre uttrycka detta så: ”vi, monaden, utgick från den högsta kosmiska världen för länge sedan såsom en gnista av urkraften, dynamis.”

Sidan 17

”Allt förmår jag i honom som giver mig kraft.” Bibeln, Paulus brev till filipperna, 4:13.

Sidan 18

”Gud är i var och en, och den godhet eller storhet som finns i en människa är hennes inre gud, som lyser igenom.” Med hylozoikens sätt att uttrycka saken: vi har alla en omistlig del i den kosmiska totalmedvetenheten.

Sidan 19

”Hos monaden har vi de tre aspekterna vilja, visdom och verksamhet, och dessa tar sig uttryck i ätma, buddhi och manas.” Med ”monaden” menar teosoferna tredjetriaden (43:4, 44:1, 45:1). Energierna från dennas tre enheter manifesteras i andratriadens (45:4, 46:1, 47:1) tre motsvarande enheter: 43:4-energin i 45:4 (i teosofin kallad ätma), 44:1-energin i 46 (buddhi) och 45:1-energin i 47:1 (manas).

”Även om en människa vanligen inte har samma mentalkropp nu som i sin senaste inkarnation, har hon samma mentalenhet, som är den kärna, från vilken denna kropp bildats, och till stor del ett slags sammanfattning av denna.” Detta sagt om förstatriadens mentalmolekyl (47:4).

”Kausalkroppen är byggd av materia från mentalvärldens högsta regioner – första, andra och tredje”. Det vill säga materia av slagen 47:1-3.

Privation till exempel i *Den Hemliga Läran*, volym 1, sidan 85-86.

Sidan 21

”Omgjorda edert sinnes länder”. Uttrycket förekommer i Bibeln, Petrus’ första brev, 1:13: ”Omgjorden därför edra länder och varen nyktra.” I den senaste bibelöversättningen (av år 2000) är hela meningen omgjord så: ”Var därför beredda att bryta upp, och håll er vakna.”

I forntiden var det bruk att binda upp eller med ett bälte spänna upp den långa klädnad, man vanligen bar, i och för lättare och snabbare kroppsrörelse inför resa eller strid.

Sidan 22

”Yoga är skicklighet i handling.” *Bhagavad-Gītā*, 2:50.

Sidan 23

”Denna sida av saken dryftades av mästaren i avdelningen om urskillning.” Nämligen bokens andra del, som påbörjades i DPKs höstnummer år 2021.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på sommaren
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de s k ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för

bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finansskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltjämt har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”Ett porträtt med många historier är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande

kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärds-migranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad "failed state" och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna "andan", rättare sagt andefattigheten. Med Guénons egna ord: "... om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna 'framåtskridandet' och att bedraga sig själva om dess ödesdiga resultat." Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast

antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se
Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskogh under adress:

Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde
eller:
adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.